

Arrest

nr. 226 272 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2019 tot intrekking van het duurzaam verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2010 treedt de verzoeker in het huwelijk met een Belgische vrouw, D. B.

Op 22 maart 2010 dient de verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 31 augustus 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart (verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie).

Op 29 mei 2013 dient de verzoeker een aanvraag in voor een duurzaam verblijf. Deze aanvraag werd niet onderzocht en de verzoeker werd op 27 november 2013 automatisch in het bezit gesteld van een F+-kaart (duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie).

Op 3 oktober 2016 wordt het huwelijk van de verzoeker en mevrouw D. B. door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen vernietigd. De rechtbank stelde vast dat het om een schijnhuwelijk ging. Het beschikkend gedeelte van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd op 11 februari 2017 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Met een aangetekende brief van 12 oktober 2018 wordt de verzoeker ervan op de hoogte gesteld dat de diensten van de verweerder een onderzoek voeren naar het behoud van het verblijfsrecht dat de verzoeker had verkregen als gevolg van het vernietigde huwelijk. De verzoeker wordt, met uitdrukkelijke verwijzing naar de artikelen 62, §1, 74/13 en 74/20, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), uitdrukkelijk uitgenodigd om binnen de dertig dagen alle dienstige elementen over te maken waarvan hij wenst dat het bestuur kennis heeft en die de beslissing inzake het verblijfsrecht kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Op 12 november 2018 maakt verzoekers raadsman, als antwoord op de voormelde brief van 12 oktober 2018, een stukkenbundel over.

Op 20 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de intrekking van verzoekers duurzaam verblijfsrecht en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden in één en dezelfde akte, onder de vorm van een bijlage 13, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 maart 2019 en zijn als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

Naam: M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: S.

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen,

- *Tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *Tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen dertig (dertig) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 25/04/2019

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Art 74/20 §2 en §3 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met

de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

De betrokkene kwam op onbekende datum aan in het Rijk en werd verschillende keren in de loop van 2008 en 2009 opgepakt in illegaal verblijf. Deze intercepties waren vaak gelinkt aan feiten van gauwdiefstal op de trein. Hij gebruikte toen de alias B., M. en verschillende geboortedata.

De betrokkene huwde op 13.03.2010 onder zijn echte identiteit met de Belgische onderdane B., D.. Hij diende een aanvraag voor het bekomen_ van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op 22.03.2010 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een F kaart op 31.08.2010. Hij verkreeg een F+ kaart op 27.11.2013.

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van eerste aanleg te Antwerpen (ref 16/3454/A) vernietigde op 03.10.2016 het huwelijk van de betrokkene met mevr B. als zijnde een schijnhuwelijk. Dit houdt in dat dit huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 11.02.2017. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit bovengenoemd vonnis. Gezien door het vonnis het huwelijk ex-tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het eruit afgeleide verblijfsrecht van de betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd.

In het kader van een onderzoek inzake de opportuniteit van de intrekking van zijn verblijfsrecht in toepassing van art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene in overeenstemming met artikel 62 §2 van dezelfde wet d.m.v. een aangetekende zending uitgenodigd op 12.10.2018 om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten. Naar aanleiding van deze brief legde hij het volgende voor:

- arbeidscontracten voor de firma Iris Cleaning services NV dd 14.10.18 en 27.09.18
- attest OCMW: geen financiële steun
- verschillende bewijzen van zijn tewerkstelling: attest Focus intérim en uittreksel Dimona
- attest inburgering dd 22.02.12
- attest centrum volwassenonderwijs inzake inschrijving Nederlandse taallessen
- deelcertificaat NT2 breakthrough B dd 20.05.2011
- Verklaring huis van het Nederlands inzake zijn hoogst behaalde niveau Nederlands (Niveau NT2 A2) dd 22.12.16
- lidmaatschap ziekenfonds De Voorzorg
- Uittreksel strafregister: veroordeling voor diefstal tot een gevangenisstraf van 8 maand met 3 jaar uitstel en een geldboete op 08.02.16 door de correctionele rechtbank te Antwerpen
- kentekenbewijs wagen
- getuigenis B. H. dat zij sinds 2014 vrienden zijn
- foto's

Uit betrokkenes voorgelegde bewijzen van tewerkstelling kan geconcludeerd worden dat de betrokkene regelmatig tewerkgesteld was gedurende zijn legaal verblijf in het Rijk. Het attest van het OCMW toont aan dat hij door zijn arbeid in zijn onderhoud kan voorzien.

Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dankzij de door hem gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was hij vrijgesteld van de verplichting voor niet-EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Het voornoemde vonnis stelt vast dat hij nooit een familielid van een Belg geweest is. Er ligt niet voor dat de betrokkene om een andere reden dan de verwantschap met Mevr B. was vrijgesteld van een arbeidskaart. Als een gevolg is zijn tewerkstelling een direct gevolg van de fraude en kan dus niet weerhouden worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat er immers aan in de weg dat de betrokkene een voordeel uit de gepleegde fraude behaalt. Thans het frauduleus verkregen verblijfsrecht behouden omwille van een tewerkstelling die enkel kon bestaan door de gepleegde fraude is niet ernstig. Dat deze beslissing het huidige arbeidscontract verbreekt en nadelig is voor zijn door arbeid in

België opgebouwde sociale rechten is in proportie met de door hem tegenover de Belgische overheid gepleegde fraude.

Uit betrokkenes administratief dossier en rijksregister blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Uit de door hem aangebrachte stukken overigens ook niet. Noch brengen deze stukken ons duidelijkheid over zijn familiale banden in het land van herkomst. Het feit dat deze niet geduid werden houdt niet in dat ze er niet zijn. Er liggen wel foto's voor van de betrokkene en een dame, volgens het schrijven van de advocaat zijn echtgenote. Gezien net de relatie met Mevr B. een schijnrelatie is volgens het hierboven genoemd vonnis kan geen van deze foto's dus getuigen van een liefdesrelatie in België. In zoverre zij werden aangebracht om de Dienst vreemdelingenzaken er alsnog van te overtuigen dat het een oprecht huwelijk betrof wordt flagrant voorbij gegaan aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. De foto's kunnen ons dus niet overtuigen van de oprechtheid van zijn huwelijk, noch van enige familiale band in België die van dien aard is dat ze deze beslissing zou kunnen beletten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene vader is van een minderjarig kind in België waardoor niet kan geargumenteed worden dat deze beslissing de hogere rechten van het kind zou schaden.

De betrokkene is 44 jaar. Deze leeftijd houdt in dat hij flexibel met veranderingen in zijn leven kan omgaan en in staat is om zijn leven opnieuw in te richten. De betrokkene is aanwijsbaar sedert 2008 in België, zij het de eerste jaren onder een valse identiteit. Dit blijkt uit de verschillende intercepties in de periode 2008 en 2009 op de naam B., M. die, door vergelijking van vingerafdrukken, aan de betrokkene kunnen gelinkt worden. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij voor zijn verblijf in België in Nederland verbleef waar hij in 2003 ongewenst vreemdeling werd verklaard wegens meerdere veroordelingen voor zakkenrollerij, diefstal en oplichting. Samengevat is de betrokkene misschien al meer dan tien jaar in België maar in die tijd heeft hij op verschillende momenten een valse naam gebruikt tegenover de Belgische politiediensten, is hij veroordeeld voor diefstal in 2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen (volgens het door hem voorgelegde uittreksel van het strafregister) en is hij een schijnhuwelijk aangegaan, wat eveneens indruist tegen de Belgische rechtsorde. Gezien de betrokkene nog voor zijn komst naar België enige tijd in Nederland woonde, waar de maatschappelijke orde op dezelfde wijze georganiseerd is als in België, was hij redelijkerwijs op het ogenblik van zijn aankomst hier al vertrouwd zijn met de gangbare normen en wetten. Desalniettemin blijkt uit het geheel van zijn dossier niet dat hij uit zijn verblijf en veroordelingen in Nederland had geleerd om de maatschappelijke orde en wetten te respecteren. Sinds hij zijn verblijfsrecht op frauduleuze basis bekwaam heeft de betrokkene kans gehad om sociale en culturele banden aan te gaan die sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. De betrokkene legt welgeteld één getuigenis voor van Mevrouw B., H. die stelt dat zij sedert 2014 vrienden zijn. Verdere informatie kan uit deze getuigenis niet gehaald worden. Gezien mijnheer door zijn verblijfsrecht alle kansen had om aan alle aspecten van het leven in België deel te nemen is één getuigenis, die enkel vriendschapsband vermeld, erg weinig. Nog los van het feit dat niet aangetoond werd dat deze vriendschapsband niet door de huidige communicatie-middelen onderhouden kan worden in het buitenland is er de meer prangende opmerking dat de betrokkene er niet in geslaagd is, ondanks de duur van zijn verblijf in het Rijk, stukken voor te leggen die wijzen op een actieve deelname aan of een verankering in de Belgische samenleving. Zo liggen er geen andere getuigenissen voor, noch documenten die wijzen op een verenigingsleven of die op een andere manier op een betrokkenheid van mijnheer in de samenleving kunnen duiden. De voorgelegde stukken geven de indruk van een eerder geïsoleerde persoon. De aansluiting bij een ziekenfonds is een verplichting voor iedere werknemer in België en het feit dat mijnheer een kentekenbewijs van een voertuig voorlegt kan ook niet overtuigen dat de betrokkene hechte sociale banden heeft opgebouwd in België van dien aard dat ze deze beslissing zou kunnen verhinderen. Hetzelfde geldt voor de culturele banden. Betrokkene legt een aantal documenten over met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands, waarvan het meest recente document dateert van 2016 en zijn niveau vastlegt op niveau NT2, A2. We gaan ervan uit dat door zijn verblijf in Nederland en zijn taallessen in België mijnheer een praktische kennis heeft van het Nederlands. Daarnaast is hij mogelijks ook de Franse taal machtig. Maar er moet op gewezen worden dat het hebben van culturele banden met België verder rijkt dan enkel de kennis van de landstalen. Vooraleer de culturele banden een intrekking van een frauduleus verkregen verblijfsrecht kunnen verhinderen moet er sprake zijn van een culturele verknochtheid aan België. Dit werd geenszins aangetoond. De betrokkene heeft een attest van inburgering voorgelegd uit 2012. Dit inburgeringstraject is bij decreet van de Vlaamse overheid verplicht. Daarnaast kan het volgen van een dergelijk traject enkel bijdragen aan de inburgering, De inspanning hiervoor komt nog steeds voort uit het individu. Het document toont geenszins aan dat hij in 2012 al op een duurzame manier geïntegreerd was in de Belgische samenleving en cultuur. Behalve dat de betrokkene hier werkt blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat hij op enig ander vlak een band heeft met België. Met andere woorden blijkt uit het geheel van de stukken niet dat deze beslissing een grotere

ontworteling voor de betrokkene inhoudt dan zijn komst naar België. Daarnaast heeft hij ervoor gekozen zijn culturele banden met zijn land van herkomst niet te illustreren.

Uit het administratief dossier blijken geen elementen van medische aard die deze beslissing kunnen verminderen.

Als een gevolg wordt betrokkenes verblijfsrecht ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. (...)"

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, §2, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het Unierecht".

De verzoeker betoogt als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 20.03.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, reeds op legale wijze in België sinds maart 2010 (STUK 3).

Hij diende immers op 22.03.2010 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw B. D. (N.N. ...).

Hij verkreeg hierdoor een F-kaart op 31.08.2010.
Op 27.11.2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F+-kaart.

Evenwel werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B. nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, middels vonnis dd. 03.10.2016. Deze vernietiging werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 11.02.2017.

Naar aanleiding hiervan stelde verwerende partij een onderzoek in omtrent het behoud van verzoekers verblijfsrecht, waarna zij de bestreden weigeringsbeslissing nam (STUK 1).

In het kader van dergelijk onderzoek, diende verwerende partij evenwel te toetsen aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Deze bepaling stelt nochtans het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Daarnaast stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende in haar rechtspraak (RvV 7 juni 2018, arrest nr. 205.020):

"Een bevel om het grondgebied te verlaten dat Dienst Vreemdelingenzaken aflevert aan een langdurig (legaal) verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, bescherm door artikel 8 EVRM. In zo'n geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. DVZ mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan het niet anders dan dat de vreemdeling hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft."

Het privéleven van verzoeker, in de zin van artikel 8 EVRM én in de zin van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, slaat dus op meer dan het loutere gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

Het wijst immers op het geheel van persoonlijke, sociale en economische belangen die de vreemdelingen hier heeft opgebouwd.

6.

In casu werd er evenwel geen rekening gehouden met al deze belangen, waardoor verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht schendt, door zich niet te baseren op alle dienstige elementen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij diende met andere woorden - in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet - een uitgebreide belangenafweging te maken om alzo haar beslissing te kunnen motiveren.

Zo diende verwerende partij in casu vast te stellen dat verzoeker hier thans een nieuwe relatie heeft, met mevrouw B. H. (N.N. ...).

Hij woont thans bij haar in, en vormt een hecht gezin met haar en haar minderjarige dochter (STUK 4-6).

Daarnaast heeft verzoeker hier een lopende arbeidsovereenkomst, waardoor hij maandelijks voldoende eigen inkomsten heeft om voor zichzelf te kunnen instaan (STUK 7-8).

Verzoeker heeft dan ook nog nooit beroep moeten doen op het OCMW of enige andere overheidsinstelling voor financiële steun (STUK 9).

Verzoeker toont daarnaast tevens aan dat hij ook op sociaal vlak zijn belangen hier heeft gevestigd.

Zo doorliep hij zowel een inburgeringscursus als Nederlandse taallessen met succes (STUK 10-11). Deze documenten, en tal van andere, werden reeds overgemaakt aan verwerende partij in het kader van het gevoerde onderzoek betreffende het behoud van verzoekers verblijfsrecht.

Verzoeker heeft met andere woorden genoegzaam naar recht aangetoond dat hij hier in België een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd, en aldus een privé-, gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Een andere conclusie, zoals degene in de weigeringsbeslissing, toont enkel en alleen aan dat er geen grondige belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met alle dienstige stukken en elementen in het dossier.

In casu betekent dit dus dat er een schending van voornoemde wetsartikelen (artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM) voorligt, daar verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij heeft hier immers een gezin, een vast adres, een lopende tewerkstelling, een sociaal netwerkdoorzijn jarenlange verblijf hier, ...

Kortom, verzoeker heeft hier een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn gezin en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middels is aldus gegrond.”

2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden akte *in casu* is voorzien van een uitgebreide feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/20, §2 en §3, van de vreemdelingenwet, enerzijds gesteld dat verzoekers duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken en anderzijds dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Hierbij wordt zeer uitvoerig gemotiveerd omtrent verzoekers concrete situatie. De gemachtigde stelt vast dat verzoekers verblijfsrecht van bij de aanvang was aangetast door bedrog, en hij verwijst hiertoe naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen waarbij zijn huwelijk met de Belgische D. B. werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en waaruit duidelijk de frauduleuze intentie van de verzoeker blijkt. De verzoeker betwist geenszins dat hij fraude heeft gepleegd teneinde het verblijfsrecht te verkrijgen. Deze fraude vindt ook genoegzaam steun in de stukken van het administratief dossier, zodat op pertinente wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/20, §2 en §3, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat de verzoeker in het kader van een mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht werd gehoord overeenkomstig artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet. Hij werd met een aangetekende brief van 12 oktober 2018 uitgenodigd om alle nuttige elementen over te maken teneinde zijn situatie correct te kunnen inschatten. De gemachtigde somt vervolgens de elementen op die de verzoeker heeft overgemaakt naar aanleiding van de voormelde brief en hij licht ook uitdrukkelijk toe waarom deze elementen er niet aan in de weg staan dat het verblijfsrecht wordt ingetrokken en dat aan de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De motieven van de bestreden akte laten de verzoeker dan ook genoegzaam toe om de feitelijke en juridische overwegingen te kennen als waarom zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken en hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoeker aangeeft dat de gemachtigde diende te motiveren in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat het bestuur, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het volstaat dat de verweerder, voorafgaand aan of middels het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en is nagegaan of de terugkeerplicht die zij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt.

Los van de vaststelling dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, merkt de Raad op dat de verzoeker dwaalt waar hij laat uitschijnen dat er niet wordt gemotiveerd omtrent de door dit artikel 74/13 voorziene belangen. Omtrent verzoekers gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand werd een uitgebreide uitdrukkelijke motivering opgenomen in de bestreden akte. De verweerder verwijst in de nota met opmerkingen op goede gronden naar de desbetreffende motieven.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen verplichting worden afgeleid om ook het privéleven van de betrokken vreemdeling in rekening te nemen. Dit neemt echter niet weg dat uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen duidelijk naar voor komt dat de gemachtigde, in het kader van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, wel degelijk rekening heeft gehouden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*.

De verzoeker toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een schending van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die de verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dat eveneens door de verzoeker geschonden wordt geacht. De kritiek dat geen rekening werd gehouden met alle dienstige elementen van het dossier, betreft evenmin de formele motiveringsplicht, maar wel het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, wanneer hij het verblijfsrecht intrekt, rekening dient te houden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*. Deze bepaling moet worden beschouwd als een specifieke zorgvuldigheidsplicht die door de wetgever zelf is opgelegd wanneer,

zoals *in casu*, een beslissing wordt overwogen om een verblijfsrecht in te trekken met toepassing van artikel 74/20, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat zodoende een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht (en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet) als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet betwist dat hij zijn verblijfsrecht had verkregen door frauduleuze handelingen, met name het aangaan van een schijnhuwelijk dat door de bevoegde rechtbank werd vernietigd. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. De verzoeker meent enkel dat de gemachtigde geen grondige belangenafweging heeft gemaakt betreffende het eventuele behoud van het verblijfsrecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de verzoeker in het kader van een mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht werd gehoord overeenkomstig artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet. Hij werd met een aangetekende brief van 12 oktober 2018 uitgenodigd om binnen de dertig dagen alle dienstige elementen over te maken waarvan hij wenst dat het bestuur kennis heeft en die de beslissing inzake het verblijfsrecht kunnen verhinderen of beïnvloeden. Aangezien de verzoeker uitdrukkelijk werd uitgenodigd om zijn standpunt te doen kennen, was het ook aan hem om de nodige documenten aan te brengen teneinde de gemachtigde ervan te overtuigen dat hij, niettegenstaande de niet-betwiste fraude, in aanmerking komt voor een behoud van het verblijfsrecht, dat op frauduleuze wijze werd verkregen. De verplichting die rust op het betrokken familielid van een burger van de Unie, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het stond derhalve aan de verzoeker zelf om alle elementen over te maken die hij nuttig achtte om een concrete beoordeling te maken met betrekking tot het behoud van het verblijfsrecht.

In de bestreden akte wordt op goede gronden weergegeven welke elementen de verzoeker in antwoord van de brief van 12 oktober 2018 had overgemaakt en er wordt als volgt toegelicht waarom deze elementen niet kunnen volstaan om het verblijfsrecht te behouden:

“-arbeidscontracten voor de firma Iris Cleaning services NV dd 14.10.18 en 27.09.18

-attest OCMW: geen financiële steun

-verschillende bewijzen van zijn tewerkstelling: attest Focus intérim en uittreksel Dimona

-attest inburgering dd 22.02.12

-attest centrum volwassenonderwijs inzake inschrijving Nederlandse taallessen

-deelcertificaat NT2 breakthrough B dd 20.05.2011

-Verklaring huis van het Nederlands inzake zijn hoogst behaalde niveau Nederlands (Niveau NT2 A2) dd 22.12.16

-lidmaatschap ziekenfonds De Voorzorg

-Uittreksel strafregister: veroordeling voor diefstal tot een gevangenisstraf van 8 maand met 3 jaar uitstel en een geldboete op 08.02.16 door de correctionele rechtbank te Antwerpen

-kentekenbewijs wagen

-getuigenis B. H. dat zij sinds 2014 vrienden zijn
-foto's

Uit betrokkenes voorgelegde bewijzen van tewerkstelling kan geconcludeerd worden dat de betrokkene regelmatig tewerkgesteld was gedurende zijn legaal verblijf in het Rijk. Het attest van het OCMW toont aan dat hij door zijn arbeid in zijn onderhoud kan voorzien.

*Echter moet worden opgemerkt dat de betrokkene uitsluitend vrije toegang gekregen heeft tot de Belgische arbeidsmarkt dankzij de door hem gepleegde fraude. Als familielid van een Belg was hij vrijgesteld van de verplichting voor niet-EU onderdanen om arbeid te verrichten met een arbeidskaart. Het voornoemde vonnis stelt vast dat hij nooit een familielid van een Belg geweest is. Er ligt niet voor dat de betrokkene om een andere reden dan de verwantschap met Mevr B. was vrijgesteld van een arbeidskaart. Als een gevolg is zijn tewerkstelling een direct gevolg van de fraude en kan dus niet weerhouden worden als een voldoende element om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* staat er immers aan in de weg dat de betrokkene een voordeel uit de gepleegde fraude behaalt. Thans het frauduleus verkregen verblijfsrecht behouden omwille van een tewerkstelling die enkel kon bestaan door de gepleegde fraude is niet ernstig. Dat deze beslissing het huidige arbeidscontract verbreekt en nadelig is voor zijn door arbeid in België opgebouwde sociale rechten is in proportie met de door hem tegenover de Belgische overheid gepleegde fraude.*

Uit betrokkenes administratief dossier en rijksregister blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Uit de door hem aangebrachte stukken overigens ook niet. Noch brengen deze stukken ons duidelijkheid over zijn familiale banden in het land van herkomst. Het feit dat deze niet geduid werden houdt niet in dat ze er niet zijn. Er liggen wel foto's voor van de betrokkene en een dame, volgens het schrijven van de advocaat zijn echtgenote. Gezien net de relatie met Mevr B. een schijnrelatie is volgens het hierboven genoemd vonnis kan geen van deze foto's dus getuigen van een liefdesrelatie in België. In zoverre zij werden aangebracht om de Dienst vreemdelingenzaken er alsnog van te overtuigen dat het een oprecht huwelijk betrof wordt flagrant voorbij gegaan aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. De foto's kunnen ons dus niet overtuigen van de oprechtheid van zijn huwelijk, noch van enige familiale band in België die van dien aard is dat ze deze beslissing zou kunnen beletten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene vader is van een minderjarig kind in België waardoor niet kan geargumenteed worden dat deze beslissing de hogere rechten van het kind zou schaden.

De betrokkene is 44 jaar. Deze leeftijd houdt in dat hij flexibel met veranderingen in zijn leven kan omgaan en in staat is om zijn leven opnieuw in te richten. De betrokkene is aanwijsbaar sedert 2008 in België, zij het de eerste jaren onder een valse identiteit. Dit blijkt uit de verschillende intercepties in de periode 2008 en 2009 op de naam B., M. die, door vergelijking van vingerafdrukken, aan de betrokkene kunnen gelinkt worden. Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij voor zijn verblijf in België in Nederland verbleef waar hij in 2003 ongewenst vreemdeling werd verklaard wegens meerdere veroordelingen voor zakkenrollerij, diefstal en oplichting. Samengevat is de betrokkene misschien al meer dan tien jaar in België maar in die tijd heeft hij op verschillende momenten een valse naam gebruikt tegenover de Belgische politiediensten, is hij veroordeeld voor diefstal in 2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen (volgens het door hem voorgelegde uittreksel van het strafregister) en is hij een schijnhuwelijk aangegaan, wat eveneens indruist tegen de Belgische rechtsorde. Gezien de betrokkene nog voor zijn komst naar België enige tijd in Nederland woonde, waar de maatschappelijke orde op dezelfde wijze georganiseerd is als in België, was hij redelijkerwijs op het ogenblik van zijn aankomst hier al vertrouwd zijn met de gangbare normen en wetten. Desalniettemin blijkt uit het geheel van zijn dossier niet dat hij uit zijn verblijf en veroordelingen in Nederland had geleerd om de maatschappelijke orde en wetten te respecteren. Sinds hij zijn verblijfsrecht op frauduleuze basis bekwaam heeft de betrokkene kans gehad om sociale en culturele banden aan te gaan die sterker zijn dan die met zijn land van herkomst. De betrokkene legt welgeteld één getuigenis voor van Mevrouw B., H. die stelt dat zij sedert 2014 vrienden zijn. Verdere informatie kan uit deze getuigenis niet gehaald worden. Gezien mijnheer door zijn verblijfsrecht alle kansen had om aan alle aspecten van het leven in België deel te nemen is één getuigenis, die enkel vriendschapsband vermeld, erg weinig. Nog los van het feit dat niet aangetoond werd dat deze vriendschapsband niet door de huidige communicatie-middelen onderhouden kan worden in het buitenland is er de meer prangende opmerking dat de betrokkene er niet in geslaagd is, ondanks de duur van zijn verblijf in het Rijk, stukken voor te leggen die wijzen op een actieve deelname aan of een verankering in de Belgische samenleving. Zo liggen er geen andere getuigenissen voor, noch documenten die wijzen op een verenigingsleven of die op een andere manier op een betrokkenheid van mijnheer in de samenleving kunnen duiden. De voorgelegde stukken geven de indruk van een eerder geïsoleerde persoon. De aansluiting bij een

ziekenfonds is een verplichting voor iedere werknemer in België en het feit dat mijnheer een kentekenbewijs van een voertuig voorlegt kan ook niet overtuigen dat de betrokkene hechte sociale banden heeft opgebouwd in België van dien aard dat ze deze beslissing zou kunnen verhinderen. Hetzelfde geldt voor de culturele banden. Betrokkene legt een aantal documenten over met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands, waarvan het meest recente document dateert van 2016 en zijn niveau vastlegt op niveau NT2, A2. We gaan ervan uit dat door zijn verblijf in Nederland en zijn taallessen in België mijnheer een praktische kennis heeft van het Nederlands. Daarnaast is hij mogelijks ook de Franse taal machtig. Maar er moet op gewezen worden dat het hebben van culturele banden met België verder rijkt dan enkel de kennis van de landstalen. Vooraleer de culturele banden een intrekking van een frauduleus verkregen verblijfsrecht kunnen verhinderen moet er sprake zijn van een culturele verknochtheid aan België. Dit werd geenszins aangetoond. De betrokkene heeft een attest van inburgering voorgelegd uit 2012. Dit inburgeringstraject is bij decreet van de Vlaamse overheid verplicht. Daarnaast kan het volgen van een dergelijk traject enkel bijdragen aan de inburgering, De inspanning hiervoor komt nog steeds voort uit het individu. Het document toont geenszins aan dat hij in 2012 al op een duurzame manier geïntegreerd was in de Belgische samenleving en cultuur. Behalve dat de betrokkene hier werkt blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat hij op enig ander vlak een band heeft met België. Met andere woorden blijkt uit het geheel van de stukken niet dat deze beslissing een grotere ontworteling voor de betrokkene inhoudt dan zijn komst naar België. Daarnaast heeft hij ervoor gekozen zijn culturele banden met zijn land van herkomst niet te illustreren. Uit het administratief dossier blijken geen elementen van medische aard die deze beslissing kunnen verminderen."

Aldus blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers tewerkstelling, het attest van het OCMW, de inburgeringscursus, de taallessen en de verklaring van B. H. De gemachtigde licht op uitgebreid gemotiveerde wijze toe dat hieruit niet blijkt dat de verzoeker dermate hechte sociale banden heeft opgebouwd in België dat ze de intrekkingsbeslissing zouden kunnen verhinderen en dat evenmin een culturele verknochtheid met België blijkt. De gemachtigde besluit dat uit het geheel van de voorgelegde elementen niet kan blijken dat de bestreden beslissing een grotere ontworteling zou inhouden voor de verzoeker dan zijn komst naar België.

Met de enkele bewering dat er thans wel degelijk sprake is van een hechte relatie met B. H., dat hij op sociaal vlak zijn belangen in België heeft gevestigd en dat hij genoegzaam heeft aangetoond dat hij hier in België een "netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd, en aldus een privé-, gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM", volhardt de verzoeker enkel in zijn persoonlijk standpunt dat het verblijfsrecht niet mocht worden ingetrokken, gelet op de voorgelegde elementen en stukken. Met een dergelijk louter affirmatief betoog, zonder op ook maar één concrete overweging uit de uitgebreide motivering in de bestreden akte in te gaan, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoeker thans voor het eerst beweert dat hij samenwoont met H. B. en dat hij met haar en haar minderjarige dochter een hecht gezin vormt. De bij het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het rijksregister, dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en zij kunnen dus hoe dan ook niet tot de nietigverklaring leiden aangezien de gemachtigde er geen kennis van had toen hij de bestreden beslissing trof. Bovendien kan hieruit, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, geenszins blijken dat de verzoeker thans inwoont bij H. B. De door de verzoeker beweerde samenwoning wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De verzoeker toont bovendien niet aan dat de gemachtigde de voorgelegde stukken zou hebben miskend waar hij stelt dat de voorgelegde verklaring van H. B. enkel een vriendschapsband sinds 2014 vermeldt en nog minder toont hij aan dat deze verklaring op kennelijk onredelijke wijze zou zijn beoordeeld.

De verzoeker kan er ook niet op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de door hem overgemaakte elementen. De verzoeker dient aan te tonen dat de gemachtigde de voorliggende gegevens foutief heeft beoordeeld of dat hij nagelaten heeft om een concreet element in zijn besluitvorming te betrekken. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. In de mate dat de verzoeker met zijn kritiek blij geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime

bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het daadwerkelijk bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In de mate dat de verzoeker zich zou beroepen op een miskenning van zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven, herhaalt de Raad dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij thans een hecht gezin vormt met en inwoont bij mevrouw H. B. en haar minderjarige dochter. Echter, uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt niet dat de betrokkenen daadwerkelijk samenwonen. Zulks blijkt ook niet uit de bijgevoegde foto's. De verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, doch hij brengt in zijn verzoekschrift geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de banden met mevrouw H. B. op het moment van de bestreden beslissingen, verder zouden hebben gereikt dan de loutere vriendschapsbanden die door de gemachtigde in aanmerking werden genomen.

Bijgevolg kan, wat het gezins- of familieleven, worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij in België dermate hechte gezins- of familierelaties zou hebben ontplooid derwijze dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich zou opdringen.

Zulks neemt echter niet weg dat de vriendschapsrelatie(s) die de verzoeker in België heeft uitgebouwd tijdens zijn verblijf hier ten lande, als onderdeel van het geheel van sociale banden die hij gedurende zijn verblijf heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap, deel kan uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zoals hoger werd weergegeven, blijkt uit de bestreden akte dat de gemachtigde verzoekers culturele en sociale banden met België uitdrukkelijk en met toepassing van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet in rekening heeft genomen. Het in de bestreden akte doorgevoerde onderzoek, overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarbij het verzoekers economische activiteit in dit land en de ingeroepen sociale en culturele banden met België in vergelijking met deze met het herkomstland worden afgewogen tegen de intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten om reden van de frauduleuze handelingen die de verzoeker heeft gesteld teneinde het verblijfsrecht te bekomen, houdt onmiskenbaar een belangenafweging in waarbij verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt afgewogen tegen de vastgestelde frauduleuze verkrijging van het verblijfsrecht. Bovendien heeft de gemachtigde bij het doorvoeren van deze belangenafweging tevens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de verzoeker sedert 2008 een aantal jaren onder een valse identiteit in België verbleef en op het feit dat de verzoeker zowel in België als in Nederland verschillende keren werd veroordeeld voor zakkenrollerij, diefstal en oplichting, hetgeen naast het schijnhuwelijk ook indruist tegen de Belgische rechtsorde.

De verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM en dat hierbij geen belangenafweging is doorgevoerd in het licht van het door hem in België opgebouwde privéleven. De Raad stelt vast dat er rekening werd gehouden met de elementen van een privéleven in België zoals de verzoeker deze aanbracht tijdens de uitoefening van het hoorrecht naar aanleiding van de brief van 12 oktober 2018. In de bestreden akte wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze (al te magere) elementen van een privéleven in België niet opwegen tegen de intrekking van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad benadrukt verder dat verzoekers situatie moet worden onderscheiden van deze van een gevestigde vreemdeling die jarenlang legaal in België heeft verbleven. Er werd immers overgegaan tot een intrekking van het duurzaam verblijfsrecht, omdat dit verblijfsrecht van bij de aanvang door bedrog was aangetast. Het verblijfsrecht moet dan ook geacht worden nooit te hebben bestaan. De verzoeker voert op dit punt geen enkele betwisting. Nu niet blijkt dat de verzoeker op enig ogenblik daadwerkelijk gerechtigd was op een verblijf als familielid van een burger van de Unie, staat het niet vast dat zijn verblijf in België een wettig verblijf betrof (cf. EHRM 28 juni 2011, *Nunez t. Noorwegen*, nr. 55597/09, §§ 67 en 72; EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a. t. Noorwegen*, nr. 26940/10, § 89).

Het EHRM oordeelde ook reeds dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan strafrechtelijke feiten, aan een schending van de migratiewetgeving en nu hij zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 90).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is zij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM als disproportioneel is te beschouwen. In tegendeel, de verzoeker gaat nergens ook maar op enige wijze concreet in op de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn terug te vinden.

De verzoeker toont niet aan dat er concrete hinderpalen voorliggen die maken dat niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zijn privéleven opnieuw opneemt in zijn herkomstland en hij toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij vanuit het buitenland verder kan communiceren met H. B. om alzo de vriendschapsrelatie te onderhouden.

De verzoeker maakt aldus geheel niet aannemelijk dat de gemachtigde, rekening houdend met de stukken en gegevens zoals deze voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissingen, een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.4. De verzoeker maakt in het enig middel verder nog melding van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het *fair play*-beginsel, maar laat na om de schending van deze beginselen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de beginselen die hierboven vermeld worden door de bestreden akte geschonden acht. Waar de verzoeker de schending aanvoert van het *“Unierecht”*, laat hij na om te verduidelijken welke bepaling of welke rechtsregel van het Unierecht hij precies geschonden acht. Ook op dit punt ligt dus geen ontvankelijk middel voor.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet ontvankelijk.

2.5. Het enig middel is, voor het zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE